

voudigerstheorie over den geslachtenmaker Van Hoogstraten, en het ontbreken van de onderscheiding mannelijk-vrouwelijk in heel de 17e eeuw buiten het fabricaat van het grammatica-driemanschap met Vondel en Hooft. Ook schrijft hij wel eens verkeerd over. Zoo spreekt hij van den „Taaldespoot” enz. David Huydecoper, blijkbaar David van Hoogstraten en Balthasar Huydecoper met elkaar verwarrend. Veel erger is echter de wijze, waarop hij dezen ten tooneele voert: „de groot-Legislateur David Wijnkoop, hadden we haast geschreven. Maar nee, het was geen Wijn-, maar een Huydekoop: meer presies David Huydecoper”. Hier kom ik even op een teer punt; waarbij men, in ruimen zin, zeker van „Kollewijniaanschen stijl” zou kunnen spreken. Ik bedoel de kinderachtige grappenmakerij, die men bij deze school zoo opmerkelijk veel aantreft, waar men handelt over levenden of dooden, die taalkundig niet voldeden aan de maat van Kollewijn. Het spijt mij, dat Dr. B. zich daar niet van heeft weten vrij te houden. Een *genus*-index werd, volgens hem, zoo maar in 1918 tot een *seks*-index „verbakken”. — Minister Heemskerk sprak zijn veto uit over de voorbarige invoering der V. S. door den schoolopziener Wirtz: zoo opende hij de rij der „vetorinaire” (d.i., verklaart Dr B. erbij: spelling=afslachtingsgezinde) ministers. — In 1928 is heel de ministerraad „vetorinair”. — Einstein wordt sprekend ingevoerd met een laffe, half in plat Hollandsch dialect vervatte redeneering, die slot noch zin heeft, over de zwaartekracht, om den indruk te schetsen, die de „grammaire raisonnée” op een mathematicus maken moet. — De kinderen, heet het, „worden ingespoten met het vergif *Eigenlik Fout*”. — De schrijftaal is „een margarineprodukt, door kamergeleerden op hun studeerkamer in elkaar gekarnd (maar niet erg vers)”. En zoo meer. Ook een mededeeling: „die uitspraak is er weer gloeiend naast” kan voor mij stilistisch niet door den beugel.

Maar genoeg. Ik wees het verschijnsel alleen aan, omdat het symptomatisch is voor de school — in dubbelen zin misschien. Want ik wil het liever niet uitsluitend verklaren uit diepe verachting of ergernis van de „vereenvoudigers” jegens allen, die het aandurven, anders te denken, zoodat zij alleen in spot hun gemoed voldoende luchten kunnen; maar ook uit de sfeer van het klassikale onderwijs, waar scherts en ironie in soorten zeer gebruikelijk zijn. Kollewijn zelf, die een meester is in dit genre, kan men over dien schoolgeest raadplegen in *Elsevier's Maandschrift* 1914 I, waar hij onder een van zijn vele pseudoniemen, als R. W. Nienkamp, vier dramatische schetsen: *O die Hogere Burgerschool* in het licht gaf. Berucht is zijn blijspel: *De Spreektaalveredelingsbond* (door „C. P. Brandt van Doorne”) waarin hij zijn geestigheid naar hartelust uitgoot over de sukkels, die conservatief zijn